

HỒI 319

Phụ Tử Tình Thâm

C

húng nhân ngạc nhiên nhìn qua, chỉ thấy một người cao gầy mặc trường bào đầu đội mũ cao, gương mặt tro như khúc gỗ đang từ cửa chậm rãi bước ra quảng trường.

Đỗ Quỷ Tra Hải thâm kêu tà môn, chính bản thân y đã phân phó thủ hạ đóng chặt đại môn lại, tạm thời không để bất cứ người nào ra vào, đợi sự tình giải quyết xong mới mở ra trở lại. Nhưng người này lại ra tới đây mà không ai hay biết, thậm chí một chút tiếng tranh chấp cũng không có, chỉ riêng điểm này cũng biết được quái nhân này tuyệt đối không hề đơn giản.

Người này cơ hồ như coi đám hảo thủ của đồ trường như cỏ rác, đi thẳng tới trước mặt Khấu Trọng, khí thế bức nhân cơ hồ như không thể kháng cự. Đám hán tử kia bị một đao của Khấu Trọng làm cho vỡ cả mặt, ý chí băng hoại, thấy y thì vội vàng lùi lại, để mặc cho quái nhân đi như giữa chỗ không người.

Lôi Cửu Chỉ và Lâm Lăng đều thâm kinh hãi không biết Khấu Trọng và quái nhân này có quan hệ gì.

Khấu Trọng thì lạnh hết cả người, tro mắt nhìn quái nhân bước đến bên cạnh, cười khổ nói: “Dạo này phụ thân đại nhân thế nào?”.

Quái nhân lừ mắt với gã một cái, nở ra một nụ cười hoàn toàn không tương xứng với bộ mặt tro cứng của y, chậm rãi nói: “Chưa bị người làm cho tức chết là ta đã cảm tạ trời cao rồi, còn có gì tốt hay không tốt nữa chứ”.

Tra Hải liền thừa cơ hạ đài, ôm quyền nói: “Không biết vị tiền bối này cao danh quý tính thế nào?”.

Y đã lăn lộn giang hồ nhiều năm, nhãn lực cao minh, biết rõ mình không thể làm gì được đối phương, đành dùng lời lẽ ngon ngọt để đối đãi.

Quái nhân chỉ liếc nhìn y một cái rồi lắc đầu nói: “Nếu Tiều Tiễn đích thân khai khẩu hỏi ta thì còn tạm được, hạng như ngươi vẫn còn chưa đủ tư cách”.

Tra Hải bùng bùng nổi giận, nhưng chợt nhớ ra một người, lập tức lạnh hết cả xương sống, không dám lên tiếng nói gì nữa.

Quái nhân giơ tay về phía Khấu Trọng, dịu giọng nói: “Phụ tử chúng ta đã lâu không gặp, chỉ bằng tìm nơi nào đó uống rượu hàn huyên đi?”.

Khấu Trọng không chút do dự để ý nắm tay mình, quay sang nói với Lôi Cửu Chỉ và Lâm Lăng: “Hai vị lão ca cứ trở về trước, lát nữa chúng ta gặp lại nhau sau”.

Dứt lời gã liền nháy mắt một cái, ra hiệu cho họ đi theo sau mình. Quái nhân kéo tay Khấu Trọng, Lôi Cửu Chỉ và Lâm Lăng đi sau, rời khỏi đồ trường trước cặp mắt tức tối của Tra Hải.

oOo

Trong sát na ngắn ngủi, Từ Tử Lăng đã hoàn toàn nắm rõ hình thế, đồng thời cũng biết nếu mình không toàn lực xuất thủ mà vẫn ẩn giấu công phu chân chính của mình, thì chẳng khác nào mượn tay địch nhân để tự tận cả.

Nói một cách khác, gã buộc phải lựa chọn giữa bại lộ thân phận và bị giết, vậy thì không cần ai chỉ dẫn gã cũng biết phải quyết định thế nào.

Ba nguyên lão cao thủ của Âm Quý Phái, có hai người tấn công từ phía trước, binh khí một trường một đoản.

Trường binh là một sợi sách có gắn thiết hoàn ở phần đuôi, đoản binh là song câu giấu được trong tay áo.

Một trường một đoản phối hợp chặt chẽ như áo trời không miếng vá, cho dù Từ Tử Lăng có tung mình lên không cũng khó mà tránh khỏi truy kích của phi hoàn.

Phía sau là một thanh kiếm vừa dài vừa mảnh đâm thẳng tới lưng gã. Ba thứ binh khí hoàn toàn khác nhau về hình dáng tính chất, nhưng toàn bộ đều theo đường lối hiểm độc nguy dị, công lực thập phần mạnh mẽ, nhất thời khí âm hàn đại thịnh, kinh phong nổi lên cắt da cắt thịt. Với công lực của Từ Tử Lăng mà cũng không khỏi cảm thấy hô hấp khó khăn, cử động vất vả, áp lực trùng trùng.

Từ Tử Lăng thâm bất Bất Động Kim Cương Luân Ấn, lập tức tâm tịnh như nước, sáng rõ như trăng, tự nhủ cho dù là Ninh Đạo Kỳ ở trong tình cảnh này cũng không dám ngạnh tiếp một kích liên thủ của ba nữ nhân này, tâm niệm chuyển động như chớp, chỉ trong nháy mắt gã đã lách người sang bên tả né tránh.

Chỉ một cú lách người nhưng lại ẩn hàm vô số huyền cơ, hơn nữa cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Chỗ lợi hại nhất của địch nhân chính là hư thực khó đoán, tuy Từ Tử Lăng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhãn lực cao minh, nhưng đối phương lại đều là cao thủ hàng tuyệt đỉnh trong Ma môn, cho dù là có đơn đả độc đấu cũng không kém gã là bao nhiêu, vì thế tưởng chừng như là đối phương cùng lúc công tới, nhưng trên thực tế thì bất cứ lúc nào cũng có thể sinh biến, làm gã tính toán sai lầm, lúc ấy thì chỉ cần vài chiêu địch nhân cũng có thể dồn gã vào tử địa.

Gã tuyệt đối không thể sai lầm, cái giá của mất đi thể chủ động chính là mạng sống của gã.

Cú lách người này chính là điểm cốt yếu nhất để giành lấy chủ động.

Chỉ dựa vào cảm giác, gã nhận thấy thứ công tới đầu tiên không phải là phi hoàn, lại càng chẳng phải là song câu đang múa lên hóa thành vô số câu ảnh chụp xuống đầu gã, mà chính là lưỡi kiếm mỏng đâm từ phía sau kia, còn hai kẻ phía trước thực ra chỉ muốn che tai mắt, phân tán tinh thần gã để hỗ trợ cho Văn Thái Đình phía sau gã mà thôi.

Đúng vào khoảnh khắc lưỡi kiếm vô thanh vô tức đâm tới lưng gã, Từ Tử Lăng đột nhiên khẽ nghiêng về sau một chút, giả bộ không thể chịu nổi áp lực của song câu và thiết hoàn phía trước. Văn Thái Đình quả nhiên trúng kế, lưỡi kiếm lập tức toát lên sát khí bức nhân, gia tăng tốc độ toàn lực công kích, tranh tiên với phi hoàn và song câu.

Từ Tử Lăng chính là muốn tạo ra tình thế này, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, gã mới dịch người lách sang.

Cả ba nữ nhân cùng không hẹn mà “hả” một tiếng, tỏ vẻ kinh ngạc trước phán đoán cao minh, của đối phương, nhưng thủ pháp thì vẫn không hề do dự, lập tức biến chiêu ứng phó.

Phi hoàn đang xoay tròn trên đầu gã phát ra một tiếng “vù” phóng vút xuống, như hình với bóng theo sát Từ Tử Lăng, nếu gã tiếp tục dịch người như vậy thật chẳng khác gì tự

dâng mình cho lưới phi hoàn cắt đoạn, nữ nhân cầm song câu cũng lao tới, chỉ cần để thị quần lấy, e rằng gã sẽ hoàn toàn sa lầy vào cục diện thảm bại.

Văn Thái Đình ở phía sau lại đổi công thành thủ, trường kiếm hóa thành một lưới kiếm trùng trùng, phong kín đường lui của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng mới lần đầu gặp phải chiến thuật liên thủ lợi hại nhường này, chẳng những có thể hư hóa thành thật, công biến thành thủ, mà lợi hại nhất chính là nội công của cả ba đều đồng nguyên đồng lưu, tạo thành một trường kinh lực tựa như thiên la địa võng, làm gã như rơi vào xoáy nước, thêm đó là hàn kinh không ngừng tăng lên, làm công lực của người bị vây hãm bên trong giảm sút đáng kể, hiểm hơn nữa là kinh lực khinh trọng của cả ba lại biến hóa vô lường, không thể dò xét.

Từ Tử Lăng không hề sợ hãi, chỉ há miệng cười dài, đột nhiên lại lách về bên hữu, đồng thời xoay người, trường bào tung bay, phủ trùm lên lưới kiếm và câu ảnh, tả thủ vỗ lên phi hoàn, cùng lúc hữu thủ ngấm bắt thành Sư Tử Ấn, trầm giọng hét lên một tiếng “Đốt!”.

Ba nữ nhân thấy gã phản công đều cả mừng trong bụng, thầm nhủ ba người liên thủ hợp công nhất định có thể khiến gã trọng thương, chẳng ngờ mắt thấy thành công đến nơi, thì chân ngôn của Từ Tử Lăng lại lọt vào tai, lập tức làm sát khí thẩm liệt phủ trùm toàn trường biến mất vô tung vô ảnh.

Thanh âm này tựa như tiếng chuông vọng ra từ thiền viện lúc nửa đêm, cơ hồ như xa tận chân trời, cơ hồ như lại ở sát cạnh bên tai, cảm giác huyền ảo vô cùng, khiến cho người ta tâm cảm thần di, kỳ diệu phi thường.

Ba nữ nhân này đều là cao thủ trong Ma môn, thiên tính đã bị thứ thiền âm của Phật môn này khắc chế, thêm vào nhất thời không phòng bị, nên đều bị chấn động tâm thần, thủ pháp chậm lại một nhịp, đồng thời công lực cũng giảm sút đáng kể.

“Ầm ầm!”.

Ngoại bào của Từ Tử Lăng lần lượt quét trúng song câu và trường kiếm, tả thủ vỗ trúng Phi Hoàn.

Cả ba nữ nhân đều bị chấn lùi, không tạo thành được thế vây công như trước.

Từ Tử Lăng buông một tiếng: “Đã nhường!”. Rồi vỗ mạnh hữu chưởng xuống đất, tung người bắn lên không, sử ra độc một tuyệt kỹ lăng không hoán khí thay đổi phương hướng,

tránh được truy kích của ba cường địch, hạ thân xuống một nóc nhà cách đấy khá xa, rồi nhanh chóng biến mất.

Ba nữ nhân nhìn tốc độ của gã, biết mình khó mà theo kịp, đành tức giận đứng ngây người ra tại chỗ.

Bạch Thanh Nhi từ hướng Từ Tử Lăng vừa đào tẩu nhảy xuống, kinh hãi hỏi: "Kẻ này là ai vậy?".

Văn Thái Đình cúi bỏ tấm sa che mặt, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm về phía Từ Tử Lăng biến mất, trầm giọng nói: "Nếu kẻ này không biết kỳ công Sư Tử Hồng của phái môn, chắc ta sẽ đoán hẳn nhất định là Khấu Trọng hoặc Từ Tử Lăng, nhưng sự thực rành rành là không phải vậy".

Một nữ nhân khác cất tiếng: "Bất luận kẻ tên Cung Thân Xuân này cao minh cỡ nào, chỉ cần hắn hiện thân lần nữa, chắc chắn sẽ không thoát khỏi họa sát thân đâu. Chính sự quan trọng hơn, Đỗ Phục Uy mới là mục tiêu lần này của chúng ta! Đi thôi!".

Nói xong cả bốn nữ nhân cùng tung người lướt đi.

oOo

Ở một góc yên tĩnh trong tử quán, Đỗ Phục Uy lộ thần sắc trầm tư, dường như đang gặp phải chuyện gì đó rất nghiêm trọng, đôi mắt chỉ nhìn như đóng đinh vào mỹ tửu trong ly, không nói lời nào.

Khấu Trọng cung kính đợi y phát ngôn, không hề tỏ chút gì là bực bội hay mất kiên nhẫn. Cả đoạn đường tới đây, cho tới vừa rồi đối ẩm ba ly, Đỗ Phục Uy vẫn chưa nói dù chỉ nửa câu.

Đỗ Phục Uy cuối cùng cũng giãn nét mặt, nở một nụ cười như tự giễu mình, rồi phì cười thành tiếng lắc đầu nói: "Nếu đối lại là hôm qua, ta nhất định sẽ điều binh khiển tướng, bất chấp mọi giá thế nào cũng phải giết chết tên nghịch tử nhà ngươi để trút mối hận trong lòng. Nhưng giờ thì lại chỉ có tình thương của phụ thân với đứa con ngỗ nghịch, ngươi nói xem nhân sinh có phải rất kỳ quái hay không?".

Khấu Trọng giật mình chấn động nói: "Lão gia người cũng bị Sư Phi Huyền thuyết phục rồi sao?".

Lần này thì đến lượt Đỗ Phục Uy khẽ run bắn lên một cái, ánh mắt sáng rực kỳ quang nhìn về phía gã, nói với giọng hết sức ngạc nhiên: “Chẳng trách tên tiểu tử ngươi có thể hoành hành thiên hạ, chỉ dựa vào một câu nói cảm khái của ta mà đã đoán ra được sự tình”.

Khấu Trọng cười khố đáp: “Hài nhi cũng đâu phải hàng tài trí cao tuyệt gì, mà chỉ vì một mặt đã biết Sư Phi Huyền đang giúp Lý tiểu tử du thuyết thiên hạ quần hùng, một mặt lại biết được lão bằng hữu Bồ Công Hựu của cha là người trong Ma môn, lại càng biết được tâm thái húng gì làm nấy của lão gia người, vì vậy mới đoán ra hôm nay lão gia vừa mới bí mật gặp gỡ Sư Phi Huyền. Ôi! Vậy là Lý Thế Dân lại được thêm một phần giang sơn rồi!”.

Đỗ Phục Uy nâng ly lên cười cười nói: “Một ly này là vì lão gia người được trút bỏ trọng trách, toàn thân thoải mái dễ chịu mà uống. Cạn ly!”.

Khấu Trọng vui vẻ cụng ly với y, rồi ngửa chén uống cạn.

Đỗ Phục Uy nhìn gã với vẻ dò xét, tựa như muốn phán đoán xem gã có thật sự vui vẻ hay không, rồi ngạc nhiên hỏi: “Xem ra ngươi thật sự mừng thay cho ta! Chuyện này quả thực là trái với lẽ thường, đáng lẽ ngươi phải buồn bực vì thế lực của Lý Thế Dân ngày một gia tăng mới đúng chứ”.

Khấu Trọng đặt ly rượu xuống, đảo mắt một vòng nhìn mấy bàn khách nhân còn lại, rồi thần nhiên đáp: “Con người hài nhi đây chẳng có gì tốt, chỉ mỗi điểm là nhìn chuyện gì cũng rất cởi mở, cho dù lo lắng phiền não thì cũng phải để sau khi uống rượu xong với lão gia rồi mới tính toán. Giờ tiểu Trọng chỉ muốn uống một trận thống khoái với cha, còn những chuyện hợp tác của người với Lý tiểu tử, tuyệt nhiên sẽ không hỏi đến, tránh để lão gia rơi vào tình cảnh khó xử”.

Đỗ Phục Uy vỗ bàn thờ dài nói: “Quả không hổ là người được Đỗ Phục Uy này xem trọng, chỉ cần như vậy là ngươi đã xứng với hai chữ anh hùng rồi đó. Lão gia đây có vài câu phế phủ, hy vọng tiểu Trọng ngươi có thể bình tâm tĩnh khí mà suy nghĩ cho kỹ”.

Khấu Trọng chán nản dựa lưng vào ghế, cười khố nói: “Nếu lão gia muốn khuyên hài nhi theo gương của người thì tốt nhất nên giữ sức mà uống rượu còn hơn”.

Đỗ Phục Uy mỉm cười nói: “Đỗ Phục Uy có thể đầu hàng, nhưng Khấu Trọng sao có thể giống thế được! Có câu hiểu con không ai bằng cha, ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, hy vọng ngươi và Tử Lăng có thể hủy chuyển đi Quan Trung tầm bảo đó. Bởi không biết kẻ nào đã đem tin tức này truyền đi khắp nơi, hiện giờ khắp thiên hạ không ai là không biết ngươi

và nó đang chuẩn bị Bắc thượng Quan Trung, nếu người còn kiên quyết muốn đi, ta thấy thật chẳng khác gì tự chui đầu vào lưới là mấy cả đâu”.

Khấu Trọng nghiêng răng nói: “Không phải hảo sự của Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân thì còn ai vào đây nữa? Đây nhất định là âm mưu mượn đao giết người của chúng, có điều hài nhi với tiểu Lăng sợ gì chúng chứ?”.

Đỗ Phục Uy thở dài nói: “Có Dương Công Bảo Khố thì sao chứ? Xưa nay kẻ tranh thiên hạ làm gì có ai chỉ dựa vào bảo tàng mà quật khởi được đâu? Người biết có cạm bẫy mà vẫn khẳng khẳng muốn đến Quan Trung thì chỉ là kẻ thất phu hữu dũng vô mưu mà thôi, đâu khác gì thiêu thân tự lao đầu vào lửa đâu chứ, muốn chết thì tự người đi mà chết đi!”.

Khấu Trọng bình tĩnh lại, sắc mặt trở nên lãnh khốc vô tình, hoàn toàn không còn bộc lộ cảm xúc, chậm rãi nói: “Giờ hài nhi chỉ có hai sự lựa chọn, một là quỳ gối xin tha với Lý tiểu tử, hai là quyết chiến đến cùng, chắc cha đã biết hài nhi sẽ lựa chọn điều nào”.

Nói đoạn gã lại cười hì hì như không có chuyện gì xảy ra: “Mẹ ơi! Hài nhi giờ đã không còn đường đi, pháp bảo duy nhất chính là xem trong bảo tàng ấy có bảo vật gì khởi tử hồi sinh, thử chút vận khí mà thôi! Hà hà, càng khó thì hài nhi đây lại càng thấy hứng thú!”.

Đỗ Phục Uy chau mày nói: “Đây không phải là vấn đề khó khăn hay không, mà là căn bản không thể được. Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân cao thủ như mây, năng nhân trong đám môn hạ Lý Phiệt lại càng nhiều hơn gấp bội, nếu người cảm thấy còn chưa đủ, thì vẫn còn Phật Đạo lưỡng môn và cả bạch đạo võ lâm đang chờ hai người nữa đó, người và tiểu Lăng tự lượng có gánh nổi không?”.

Khấu Trọng ngẩn người ra nói: “Có phải cha muốn nói Sư Phi Huyền sẽ đích thân đối phó với chúng con không? Nàng ta và Tử Lăng xưa nay có quan hệ rất tốt cơ mà!”.

Đỗ Phục Uy trầm giọng lắc đầu: “Đó là người chưa hiểu tác phong hành sự của Sư Phi Huyền đó thôi, tuyệt đối công tư phân minh, thêm nữa là nàng ta vì ái tài nên mới đối xử hết sức rộng lượng với hai người, không ngừng dùng lời lẽ để khuyên giải, có thể nói là đã tận hết tình nghĩa, người còn đòi hỏi gì nữa?”.

Khấu Trọng chỉ biết lặng yên ngồi nghe, không nói được gì.

Đỗ Phục Uy chậm rãi nói tiếp: “Người đoán xem làm sao ta biết người đang ở Cửu Giang?”.

Khấu Trọng lập tức rung mình, ngăn người ra một lúc rồi mới nói: “Lẽ nào là nàng ta nói cho cha biết!”.

Đỗ Phục Uy cười khở gật đầu: “Người vừa đoán đã trúng rồi, Sư Phi Huyền muốn nhờ ta chuyển tới hai người lời cảnh cáo cuối cùng: đừng đi Quan Trung nữa”.

Khấu Trọng không hiểu nói: “Nàng ta làm sao biết được quan hệ của cha con chúng ta?”.

Song mục Đỗ Phục Uy xạ ra những tia nhìn tràn ngập tình cảm, dịu giọng nói: “Vì một trong những điều kiện để ta quy phục Lý Thế Dân là dù trong tình cảnh nào, ta cũng quyết không chính diện giao chiến với người và tiểu Lăng, có câu hổ dữ cũng không ăn thịt con mà!”.

Khấu Trọng giật bắn mình thốt lên một tiếng: “Chà!”.

Đỗ Phục Uy cười ha hả nói: “Chỉ cần một tiếng cha phát từ chân tâm này là lão phu đã được an ủi lắm rồi!”.

Kế đó y lại nghiêm mặt nói: “Võ công hai người giờ đã đạt đến cảnh giới của bậc đại gia, cho dù Sư Phi Huyền cũng không dám chắc có thể thu thập được các người đâu, thêm nữa nàng ta cũng đã thân nhiên thừa nhận không thể nào hạ độc thủ với Tử Lăng và người được, nhưng chắc chắn nàng ấy sẽ tìm đủ mọi cách để ngăn cản hai người tìm bảo tàng ở Quan Trung, chắc người cũng đoán được Sư Phi Huyền sẽ dùng thủ đoạn nào rồi chứ?”.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: “Không phải nàng ta muốn nhờ Ninh Đạo Kỳ xuất mã đấy chứ?”.

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Ninh Đạo Kỳ là đạo môn đệ nhất nhân, thân phận địa vị đâu phải tầm thường. Nếu không phải đến mức không còn lựa chọn nào khác, chắc chắn đệ tử Phật Môn như Sư Phi Huyền sẽ không kinh động đến lão nhân gia đâu. Hơn nữa ta còn nghe nói Ninh Đạo Kỳ biết được võ công hai người xuất phát từ Đạo gia bảo điển Trường Sinh Quyết, đối với y có uyên nguyên sâu xa nên đã đích thân đến Từ Hàng Tịnh Trai yêu cầu họ chỉ bắt sống các người, đợi khi Lý gia bình định thiên hạ sẽ thả ra ngoài. Chỉ riêng chuyện này cũng đủ để biết y tuyệt đối không muốn xuất thủ đối phó các người đâu”.

Khấu Trọng biến sắc nói: “Mẹ ơi! Hải nhi thà bị giết còn hơn là bị cầm tù!”.

Đỗ Phục Uy phì cười nói: “Đây là lần thứ hai người gọi mẹ rồi đấy, thật là... sao phải khở thế chứ!”.

Khấu Trọng chán nản nói: “Giờ chuyện duy nhất mà con muốn làm chính là khuyên tiểu Lăng rút khỏi trò chơi tầm bảo này, hấn thích nhất là tự do tự tại, còn con thì tự mình tạo nghiệt, chẳng trách ai được!”.

Rồi gã lại hỏi: “Trai chủ của Từ Hàng Tịnh Trai là ai, liệu bà ta có dẫn theo một đám ni cô hòa thượng đến bắt bọn con không?”.

Đỗ Phục Uy lắc đầu nói: “Thân phận của trai chủ Từ Hàng Tịnh Trai cực kỳ thần bí, nhưng địa vị của bà ta trong Phật Môn cũng giống như địa vị của Ninh Đạo Kỳ trong Đạo Môn vậy, không dễ gì mà xuất sơn động can qua đâu. Theo những gì ta nghe được từ Sư Phi Huyền thì nàng ta sẽ mời Phật Môn Tứ đại thánh tăng đối phó các người, vì vậy người gọi mẹ cũng không có gì quá đáng cả đâu!”.

Nếu đổi lại là trước đây, chỉ e là Khấu Trọng chẳng buồn chau mày lấy một cái, bởi gã chẳng hề hay biết Tứ đại thánh tăng là ai cả.

Nhưng vừa rồi gã mới nghe Từ Tử Lăng kể đến cả Thạch Chi Hiền cũng từ bị bốn lão hòa thượng này đánh cho phải hoảng hồn tháo chạy, giờ lại biết được chính là bốn lão này đang chuẩn bị bắt sống mình và Từ Tử Lăng, gã không cả kinh thất sắc mới là lạ.

Tứ đại thánh tăng chính là Trí Tuệ Đại Sư của Thiên Đài Tông, Gia Tường Đại Sư ở Tam Luận Tông, Đế Tâm Tôn Giả của Hoa Nghiêm Tông, Đạo Ngôn Đại Sư của Thiên Tông Tứ Tổ, bốn người cộng với Sư Phi Huyền thậm chí là cả Liễu Không, chỉ e là cả cơ hội hoàn thủ hai gã cũng không có nữa.

Nghĩ đoạn gã liền đứng vụt dậy, cười khở nói: “Hài nhi có chuyện gấp cần phải về thương lượng với tiểu Lăng, cha hãy bảo trọng! Chút nữa thì quên mất không nói, Âm Quý Phái đang tập trung nhân mã đến Cửu Giang, cha phải cẩn thận đó!”.

Đỗ Phục Uy không nói tiếng nào, ném đĩnh bạc xuống trả tiền rồi cũng đứng dậy đi ra ngoài theo gã. Lúc này đêm đã về khuya, đường phố vắng lặng, hành nhân thưa thớt, khung cảnh tiêu điều thê lương khôn tả.

Gió đêm thổi tới, Đỗ Phục Uy cất tiếng thở dài nói: “Kể làm cha này thật bất lực, nói thế nào cũng không thể khiến Trọng nhi người bỏ đi ý định Bắc thượng, Sư Phi Huyền chọn lúc này để nhờ ta đến cảnh cáo hai người thực ra cũng là rất có lòng, ít nhất thì nàng ấy cũng không muốn nhìn thấy hai người chính diện giao phong với Lý gia, kết thành mối oán thù không thể giải nổi”.

Khấu Trọng thở hắt ra đáp: “Nếu chỉ như vậy mà con đã sợ đến vãi cả ra quần, rút đầu rút cổ thì nửa đời sau Khấu Trọng làm sao mà sống tiếp đây?”.

Đỗ Phục Uy lắc đầu nói: “Không phải là vậy. Năm xưa Hàn Tín cũng nuốt nhục luôn tròn đó thôi. Có câu đại trượng phu cầm được buông cũng được, chỉ cần người trở về đại bản doanh ở Bành Lương, Sư Phi Huyền có thể làm gì được hai người chứ? Nhưng nếu cứ đâm đầu vào Quan Trung lúc này, chỉ là lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe mà thôi!”.

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên như hai đốm lửa, nói: “Không thể dùng sức thì phải dùng trí, thế nào cũng sẽ có cách!”.

Đỗ Phục Uy vừa đi vừa mỉm cười nói: “Chỉ riêng chuyện Sư Phi Huyền nắm rõ hành tung của hai người trong lòng bàn tay là đã biết các người đang ở thế hạ phong tuyệt đối rồi”.

Khấu Trọng ung dung đáp lại: “Cha chắc hiểu hơn ai hết, từ khi xuất đạo, chúng con luôn bị người ta săn đuổi, cho đến hôm nay tình thế ấy cũng chẳng chuyển biến gì, chỉ là người đối phó với chúng con càng lúc càng lợi hại hơn mà thôi! Chỉ cần con đến được Quan Trung, e là cả Ninh Đạo Kỳ cũng phải xem con là kẻ đủ tư cách làm đối thủ của y thôi!”.

Đỗ Phục Uy dừng bước, ngửa mặt cười dài nói: “Khấu Trọng thế nào cũng vẫn là Khấu Trọng, ta không khuyên người nữa, chỉ mong hai tên nghịch tử các người không phải chuốc lấy mối nhục bị sinh cầm. Chúng ta cáo biệt ở đây vậy!”.

Khấu Trọng cung kính thi lễ, rồi quay người bước đi, nhưng chỉ được vài bước thì Đỗ Phục Uy đã cất tiếng gọi: “Còn một chuyện ta quên chưa nói với người, Lý Mật đã chính thức thân phục Lý gia, còn dẫn quân nhập quan nữa, chuyện này chấn động khắp thiên hạ, làm thanh uy của Lý gia tăng thêm gấp bội”.

Khấu Trọng giật mình dừng lại, cười khổ nói: “Lão gia còn tin tức gì tệ hơn nữa không?”.

Đỗ Phục Uy hào khí đột khởi, vỗ tay hát vang:

“Trước ly rượu ta nên ca hát,

Một đời người thấm thoát là bao?

Khác chi mấy hạt sương mai,

Ngày qua sầu tủi hỏi ai không buồn?

Vụt đứng dậy, lòng thêm khảng khái

Nhưng cái buồn đeo mãi không tha

Giải sầu chỉ một chẳng là

Mượn đôi ba chén của nhà Đỗ Khang”¹

Đỗ Khang chính là tổ sư trong nghề chế rượu, có thể nói Đỗ Phục Uy giờ đã không còn ý chí tranh đoạt với đời, mà chỉ muốn thoái ẩn điền viên.

Tiếng ca xa dần, xa dần.

Khấu Trọng không quay đầu lại, cảm nhận sự hoang lương trong tiếng hát của họ Đỗ, trong lòng vụn phần cảm khái.

Thức thời vụ giả vi tuần kiệt, về mặt này thì Khấu Trọng gã rành rành là không bì kịp lão gia Đỗ Phục Uy, nhưng đây mới chính là điểm hấp dẫn nhất của cuộc sống, theo đuổi những khả năng nhỏ nhất từ cái không có khả năng.

Giờ người mà gã muốn gặp nhất chính là Từ Tử Lăng.

- o O o -

¹ Đây là trích đoạn trong bài Đoản Ca Hành của Tào Tháo, bản dịch của Lê Chi Sơn.